

לקראת התחרות, "מר ישראל 1950"

מר רפאל הלפרין, איש השרירים החזקים והיפים.

אמריקה" ובתארי משנה בחוגי הסיפורט באמריקה. והתחגים הללו מקיי פים חלקים נרחבים של האוכלוסיה בכללה — ההתחרות מהווה את "מס" מר" העונה. רבה מאד התכונה לקראת המאורע, אלפים רבים של אנשים מכל הגילים מרכזים את מיטב מאמציהם באמונים אינטנסיביים להקנות לגופיהם את הסימטריות המיוחלת ואת השרירים המבטיחים סכוי ביום דין.

פרטות רבה ניתנה להתחרות העור מדת להתקיים בראשון לחול המועד פסח באולם "אהל-שם" בתל-אביב. בהתחרות זו עתידים להבחר שלשה אנשים בעלי הגופים המסותחים ביותר, כל אחד בין בני גילו. הנבחרים הללו יקבלו את התארים: (א) "מר ישראל הצעיר 1950" (עד גיל 18); (ב) "מר ישראל 1950" (מגיל 18 ומעלה); (ג) "מר ישראל המקצועי 1950".

את ההתחרויות בארץ מארגן מר רפאל הלפרין, כשלעצמו אדם בעל מבנה גוף לתפארת בממדים בינלאומיים. חלק מן המועמדים לקבלת התואר קבל את הכשרתו ב"מכון שר שון", מכון זה קיים ופועל חדשים ספורים בלבד. מר הלפרין הוכיח כי אמון שיטתי המבוצע בעזרת מכשירים חדישים, אף כשאינו ממושך ברכה רבה בו לפתיח הגוף, ויש בו כדי לחולל תמורות מכריעות בשטח זה.

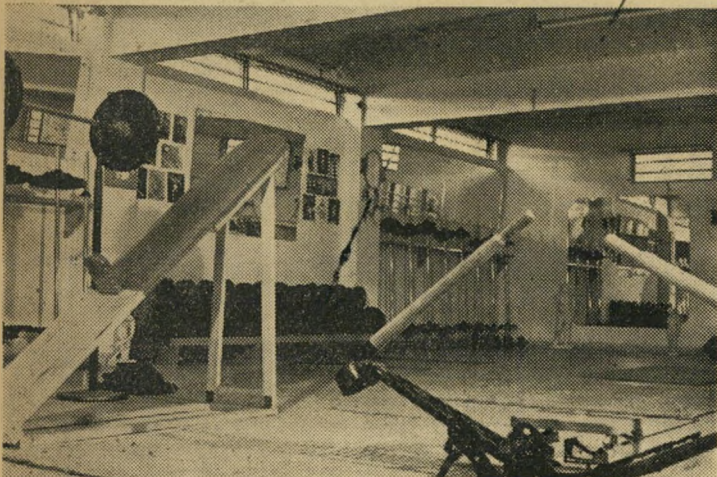
חבר השופטים מרכב מאנשים מחוגים שונים של הצבור, היודעים גוף נאה מהו. בהם ססלי, בעל שם, רופא נודע וספורטאי בעל ותק ובעל אליפות ארצית.

התחרויות ממין זה נהוגות בעורלם הגדול. במיוחד מקובל הדבר בארצות הברית שם הן מתקיימות בקביעות מדי שנה ובהן נבחרים האנשים, הראויים לשאת בתואר "מיסטר

שבעה פרסים יקריי-ערך.

אולם האמונים.

אינם דורשים זאת באותו רעש ו"טרסק", שאתם עורכים. איש לא שאל אז, אם טוב לגור באהלים. זה היה מובן, כי טוב. ועוד איך היה טוב! והנוגעת בדבר הצליפה בו, מבט חשוד וסחה במרירות (באידיש): — את אדוני אני בכלל לא מכירה. מה אתה מתערב בשיחה? — והמשיכה בסריגתה דרך השיבות, בגאווה עשויה... נאנח החלוקי-הוטיק והפליט, בטרם ימשיך בכתיבת המכתב: — מה לעשות? דור המדבר... (המשך בעמוד 12)

משפחתיהן וידידיהן ב"פוזות" מגור-גות. הגבר הממושקף שבחברתן, בעל שערות-השיבה, עסקן מאחד הישובים החקלאיים שבסביבה, טרוד היה בעריכת מכתב לאחד ממשרדי שלטונות המחוז שבעיר. כל השולחנות האחרים פנויים היו מאיש — ותודות לכך חשו עצמם הנוכחים המעטים כבתוך ביתם-שלהם.

— מה את יודעת? — פתח הגבר בפנותו לאחת הגבירות, והיא מן העורלות החדשות, בהפסיקו בכתיבתו תוך הצתת הסיגריה שבפיו — אין זה מספיק להתרעם נגד הארץ ואנשיה. אני זוכר: בגליל הזה, בשנות 22-1920, התגוררנו, חלוצים צעירים, בתוך אהל-לים, עבדנו כל עבודה קשה, הצבנו סלעים, סללנו כבישים, ותמיד שרנו. בעבודה שרנו, בלילות רקדנו ושרנו, ולא התרעמנו על איש. וזוכר אני היאך ישבנו עד חצות-לילה ולמדנו בחשק רב עברית. רצינו ללמוד, היה זה חלק מחיינו —

— כן — הפסיקו בת ציכיה — נו, וזה היה טוב לגור באהלים? מדוע לא דרשתם אז שכון? פרץ החלוקי-הוטיק בצחוק רם. צחק גם חברי והוסיף: — היודעת את, גברת, מכיר אני ותקיים, הנמצאים שלוש שנה בארץ וכן ילידיהארץ, שעדיין אין להם שכון משלהם וגם

כשהשקט כה רב בעירנו, ללא הפרעות, כשטרם החלה עונת-הקיץ, עת מגיעים אלינו מכל הארץ מבריאים וקייטנים על שאונם והמונם. יש הטור עינים: קר בחורף בצפת ומשום כך בורחים מכאן בעונה זו; אך הנה לפניך הצד השני של המטבע, כפי שתארתי לך...

משעיפנו קמעא, סרנו לבית-קפה, אשר הזכיר, בסדוריו החצוניים, בית-קפה שברחוב הרצל בתל-אביב מלפני כעשרים וחמש שנה. ברם, אם אמנם לא התקדמה עיר זו בטמפו התל-אביבי, הכי נשמר בה טוב-הלב של ימים ראי שונים, שנתבטא בגישתו האדיבה של המגיש-בעל-העסק אלינו. משהבחין הלה בחברי, אשר פקפק אם להמשיך בש"תית הטה, שלא ערב, משום-מה, לחכו פנה אליו בהנצלות:

— אל תתבייש, ותגיד גם לאורח שלך: אם התה לא טוב, אז אתן לכם אתר. אתה יודע: קורה לפעמים — אל שולחן סמוך לשולחננו הסבו שתי גבירות בגיל העמידה, אשר עסקו בסריגה והשתעשעו בתמונות קטנות, בהן צולמו בשלג האחרון, בחברת בני-

שלמה אביגדור

חורף 1950 בצפת

אין ספק: בעוד שבתקופת-הקיץ נוטע בקרבך נוף-ההרים תפוס החמור דות, העוטר את עיר-המקובלים, רגש של הקלה רבתי על השליטם קרירות משיבת-נפש בלהט-החום, הרי בחורף נראים הם זועפים-קורדים בהתנשאים מעלה-מעלה דוקא, — משם יובא קור חודר-עצמות.

כזאת סח לי אחד מצעירי צפת, תוך כדי טיול ברחובה הראשי של העיר, שלושה-ארבעה ימים לאחר העלם השלג האחרון, ביום-חורף שטוף-שמש ואור. — אילו הייתי צייר — המשיך והלה בדבריו — כי עתה שואף הייתי ככל מאדי להעלות על הדב שני מומני טים נוגדים אלה של ההרים "שלנו", באופן שהמתבונן בשתי התמונות היה חש בנפשו את החויה שתארתי לפי-ניך זה עתה, בכוח הבעתם ושכנועם של הצבעים המתאימים. אני מדיגיש: המתבונן היה חש בקור בלתי נעים בהסתכלו בתמונה האחת וקיריות משי-בתינפש, משכרת, בהוינו מבטו בתמונה השנייה... ודוקא עכשיו, בחורף, כש-אפילו ברחוב ראשי זה מועטת כל-כך התנועה, ניתן לעסוק באמנות זה,

